

napětí, které ještě neuměl pojmenovat. Ani jeho břicho dnes nebylo obyčejné, bylo jiné. Necítil bolest, jako kdyby se uhodil nebo snědl něco špatného, v břiše mu něco vířilo, jako když mu maminka pokládala na stůl hrnek s kakaem a jeho hladina se ještě chvíli vlnila. Ten pocit byl nepříjemný, pomalu se mu rozléval tělem a jako by mu bral prostor v hrudi i v břiše. To znamenalo jediné: dnes půjde do školy.

Budík se naléhavě a neodbytně rozdrnčel: „Drrrrr.“ Teo měl pocit, že mu drnčí celým tělem, rezonoval mu až v kostech, a tak ho raději vypnul.

Z kuchyně bylo slyšet cinkání talířů a hrníčku, jak maminka připravovala snídani. Ale on měl pocit, že ho bolí břicho.

„Teo, vstáváme!“ ozval se veselý hlas maminky.

Podíval se na židli, kde měl připravenou aktovku se závodními auty, do které si včera pečlivě ukládal penál i desky se všemi sešity, a břicho ho zbolelo ještě víc.

„Mami...“ zavolal tiše.

Maminka nakoukla do pokoje. „Copak?“

„Myslím, že mě bolí břicho.“

Maminka pomalým krokem přešla pokoj k jeho posteli a sedla si na okraj. „Opravdu?“

Teo nevěděl. Nevěděl, zda ho vlastně břicho bolí. Možná ho bolelo, možná ne. Nevěděl to jistě. Možná ho nebolelo břicho, ale myšlenky, které se mu začaly honit hlavou.

Co když se mnou spolužák Pája zase nebude chtít sedět v jedné lavici?

Co když mě dneska paní učitelka vyvolá k tabuli?

Co když řeknu něco špatně?

Co když se mi bude celá třída smát?

Co když o velké přestávce budu zase na školní zahradě sedět na lavičce úplně sám?

Jeho myšlenky byly nezastavitelné a tak hlasité, že přehlušily i ptačí zpěv za oknem.

Maminka ho pohladila po hlavě. Její ruka byla vždycky tak jemná, hebká a v místě, které pohladila, vnímal Teo teplo a hned se cítil lépe.

„Víš, že nemusíš mít z ničeho strach, vid’? Povídáme si o tom každé ráno. Všechno bude v pořádku a není se čeho bát. Navíc strach je normální, každý se někdy něčeho bojíme.“

Teo to slovo neměl rád. **Strach**. Vždycky, když ho slyšel, cítil vzadu na krku mrazivý pocit, zjezily se mu malé chloupky a měl dojem, že ho právě strach lehce ofoukl svým ledovým dechem.